

Zevende Grootscheeps Scheepsdictee

auteur: Bob van Dijk

Drs. P onder de loep

Dertien juni tweeduizend vijftien verscheidde de Zwitserse taaltuinier en rijmdivo Drs. P oftewel Heinz Polzer. Nooit genaturaliseerd maar des te meer op-en-top geassimileerd; soort van stateloze burger. Kleinzoon van een door hem verafgode salonmarxist die daadwerkelijk voor Marx tolkte maar evengoed puissant rijk werd in de Achter-Indische desa. Heinz werd, nadat zijn ouweheer de pijp aan Maarten gaf en separeerde, met mama en zus naar het chique Velp verplaatst en door huisemployés in frak en andere livreiers gepamperd met langoest, kalkoendijgehaktballetjes, elandlende en wildzwijnvlees.

Toen al een oudgeboren heertje met dito taalgebruik. Dubbele jaren middelbaar onderwijs; de pro-formastudie economie evenzo. Gepantserd met een Helvetisch laissez-passer tijdens WO II. Infantiel geëxalteerd toen bazaar de Bijenkorf ging henzen door de Duitse brisante attaque op Rotterdam. Heel laat gehuwd maar zijn eega hield hij eeuwig, zelfs tot zijn eigen verassing, buiten beeld. Ernstig pedofoob. Sterker nog: hij haatte die homunculi.

Ziehier enkele nare en mogelijk semiautistische trekjes van Neerlands lightversevedette. Of is het ADHD? Zijn piramidaal oeuvre aan verzen in alle formaten zoals balladette, villanella en pantoen is hiermede misschien ook wel verklaard. Evenals de dwangneurotische rijmerij die veel van zijn poëmen zo prolix, zo wijdlompig maakt.

Maar le tout studentikoos Holland in de Beatle(s)jaren en elke yup toentertijd vielen hiervoor. En voor zijn krakerig tenoraal stemgeluid bij een dingsige honkytonkpiano in een café-chantantachtige setting. En niet te vergeten: zijn archaïsche vocabulaire (horletoet en morsebellen) en eigen trouvailles als gonzofoon en ripspiqué. En hoeveel hij niet rijmen kon op langoustine: mousseline, crêpe de Chine en haute cuisine met strychnine!

Hij schreef een standaardwerk over versvormen als ballade suprême, cholerisch sonnet en spicht, en hij introduceerde het ollekebolleke.

Ollekebolleke
dubbele dactylus.
Limerick slimmerik
Heinz' glockenspiel.

Sassafras, rizofoor
vergetenwoordenboek.
Maakt elke spellinggek
doctorandus P-dofiel!

Hij verrijkte de mathematica met verzen over de x-as en het ludolfiaanse getal pi. Hij doorvorste met puntige puntdichten de apostrof, de kommapunt en het kleinerdanteken. Hij vergastte ons op de hele groentesantenkraam van schorseneren, kapucijners en kassalade. Hij hertaalde de Odyssee (met Griekse y) in bijpassend dactylisch metrum (ook met i-grec, zeg maar ypsilon).

Maar bij het gewone plebs verwierf hij knolraap en lof vanwege de portaalcommensaal, de trojka naar Omsk en de heen-en-weerveerpont. Zelfs schreef hij carnavalsschlagerteksten als “Wat heb je gedaan, Daan?”.

Drs. P schitterde door zijn melancholische en zwartgallige humor. En toch: is niet zijn contemporain Jules de Corte, geen luxeartikel met het zwitserlevengevoel zoals zijn confrère de luxe-econoom, maar een door Moeder Natuur verblinde halve Belg uit sanseverialand en niet behept met die hele ris geoha; is díé poëet niet oneindig veel echter en menselijker? Een controverse tussen còtelette suisse en Vlaamse frikadel. Een persoonlijke voorkeur.